

ISLAM ENESTÅENDE TRÆK

Af

**Hazrat Mirza Tahir Ahmad
Khalifatul Masih IV**

ISLAM DANMARK

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Intet Monopol på sandheden

Når man sætter sig for at tale om, hvad der særligt udmærker Islam, er det første og mest bemærkelsesværdige, der slår en, at Islam ikke hævder, at have monopol på sandheden eller at der ikke har eksisteret andre sande religioner. Ejheller hævder Islam, at det kun er araberne, der har modtaget Guds kærlighed. Islam er den eneste religion, der fuldstændigt afviser forestillingen om, at sandheden alene skulle tilhøre en enkel tro, race eller nation; i stedet lærer den, at guddommelig vejledning er en almen gave, der har gavnet menneskeheden i alle tidsaldre. Quranen fortæller os, at der hverken er nogen race eller noget folk, der ikke er blevet velsignet med guddommelig vejledning, og at der hverken er nogen egn af jorden eller noget folkeslag, som ikke har modtaget Guds profeter og sendebud.⁽¹⁾

Sammenholdt med den islamiske lære, om at Allah har vist Sin nåde til ethvert folk på jorden, er det slående, at ingen anden religions hellige skrifter bekræfter eller blot nævner muligheden for at andre folkeslag skulle have modtaget guddommelig retledning på noget tidspunkt i historien. Ofte fremhæves sandheden af et områdes religion i en sådan grad - mens det sande i andre religioner forbigås så fuldstændigt - at det tager sig ud som om en enkelt tro og et enkelt folk havde eneret på Gud, mens resten af verden var ladet tilbage i evig uvidenhed. For eksempel nævner Biblen kun Israels Gud, og siger gentagne gange:

"Velsignet være Herren, Israels Gud."⁽²⁾

Den bekræfter ikke - blot i forbigående - at andre egne og folk har modtaget religiøs åbenbaring. Jødernes tro på, at alle israelske profeter kun var sendt til Israels stammer, er derfor helt i overensstemmelse med Biblens lære. Også Jesus erklærede, at han udelukkende var kommet for at retlede jøderne:

"Jeg er ikke udsendt til andre end til de fortabte får af Israels Hus."⁽³⁾

Og han formanede sine disciple med ordene:

"Giv ikke hunde det hellige, og kast ikke jeres perler for svin."⁽⁴⁾

Ligeledes er de hellige skrifter i Hinduismen kun henvendt til folk af fornem herkomst. Det siges:

"Hvis en af ringe byrd tilfældigt hører en tekst fra Vedaerne, da skal kongen lade hans ører forsegle med smeltet voks og bly. Og hvis han reciterer et stykke af Skriften, skal hans legeme hakkes i stykker."⁽⁵⁾

Selv hvis vi ser bort fra den type voldsomme forskrifter eller finder mindre barske forklaringer på dem, forbliver det et faktum, at forskellige religioners hellige skrifter ikke så meget som antyder, at andre egne og folkeslags religioner er sande. Her rejser der sig så et spørgsmål af fundamental betydning: hvis alle religioner faktisk var sande - hvorfor da præsentere et så snævert og begrænset gudsbegreb? Quranen giver et klart svar på dette spørgsmål. Den fortæller, at før

åbenbaringen af Quranen og Den Hellige Profet Muhammads komme, blev der sendt profeter til ethvert folk og enhver af jordens egne, men deres område var begrænset og deres opgave temporær. Det skyldes, at menneskets udvikling endnu ikke havde nået et stade, som ville muliggøre sendelsen af en universel profet med et universelt budskab.

En Universel Religion

Allerede i de allerførste vers i Den Hellige Quran prises Herren, som opretholder alle verdener; og i dens sidste linjer opfordres vi til at bede til menneskehedens Herre. Både de første og de sidste ord i Den hellige Quran rummer således forestillingen om en Gud for hele universet, ikke blot en Gud for arabere eller muslimer. Før Islams Hellige Profet havde ingen kaldt hele menneskeheden, og før Den Hellige Quran havde intet Skrift henvendt sig til den ganske verden. Det første udsagn i så hensende gjaldt Islams Hellige Profet: " Og vi har udelukkende sendt dig som en forkynder af godt nyt og som en advarer til hele menneskeheden, men de fleste mennesker ved det ikke. "(6) Og atter: " Sig O menneskehed, jeg er et sendebud til jer alle. "(7)

Og når Quranen betegner sig selv som " en formaning for alverden, "(8) præsenterer den sig dermed som den retledning, hele menneskehedens udvikling og fremgang er forbundet med.

Quranen er gentagne gange blevet kaldt "Bekræfteren" af andre hellige skrifter; og muslimer lærer at tro på alle andre profeter, ganske som de tror på deres egen

profet. Ifølge vor religion er det forbudt at gøre forskel på dem, for ikke at tale om at tro på nogle og forkaste andre. Quranen siger: "Alle tror de på Allah og Hans engle og Hans bøger og Hans sendebud (og siger): Vi gør ikke forskel på nogen af Hans sendebud. "(9)

Det vil måske være formålstjenligt at undersøge om universalitet i sig selv er et positivt træk, og hvorfor Islam lægger så megen vægt på det. Lige siden Islam bragte budskabet om menneskehedens enhed, har man på alle felter med stadigt stigende hast nærmet sig denne enhed. Etableringen af forskellige internationale organisationer og sammenslutninger er et eksempel herpå fra vor tid. Men disse er blot milepæle på den lange og snoede vej mod menneskehedens enhed.

Så det behov, der idag opleves så stærkt af det højtudviklede og civiliserede menneske, blev allerede opfyldt, da grundlaget for problemets løsning blev givet med det Islamiske budskab for 1400 år siden. I vor tid har udviklingen mod enhed mellem folk og nationer naturligvis taget ny fart som følge af hastige fremskridt indenfor rejse – og kommunikationsområdet.

Forskelle og Modsigelser Religionerne Imellem

Man kan rejse følgende spørgsmål: hvis alle religioner blev grundlagt af Guds sendebud, hvad er da årsagen til forskellene i deres lære? Dette spørgsmål besvares kun af Islam, og det er endnu et særkende ved denne religion.

Islam lærer, at der er to hovedårsager til forskellene

mellem religionerne. For det første, at forskellige omstændigheder krævede forskellige bestemmelser og regler – og den Alvidende Gud har skænket vejledning til forskellige tidsaldre, egne og folk i overensstemmelse med deres forskellige behov. For det andet, at religionernes oprindelige indhold falmede og visnede som følge af tidens omskiftelser, således at de ikke kunne bevares i deres oprindelige form.

I nogle tilfælde indførte religionens tilhængere selv forandringer og tilføjelser for at opfylde skiftende behov; og de skrifter, der oprindeligt var åbenbaret, blev, med dette formål, til stadighed udsat for forandringer. Sådanne forfalskninger nødvendiggjorde naturligvis i sidste ende frisk vejledning fra den Oprindelige Kilde. Som Gud siger i Quranen:

"De fjerner ordene fra deres rette steder, og de har glemt en del af det, de blev formanet med."⁽¹⁰⁾

Hvis man i lyset af de principper, Quranen fremsætter, undersøger, hvad der i tidens løb har adskilt en række religioner, vil man opdage, at forskellene svinder, efterhånden som man nærmer sig kilden. Hvis man fx begrænser sammenligningen mellem kristendommen og Islam til Jesu liv og de 4 evangelier, så vil der kun vise sig ganske ubetydelige forskelle mellem den grundlæggende lære i Biblen og Quranen. Men efterhånden som man går op gennem tiden, bliver forskellene større og større, indtil de bliver ganske uforenelige – alt sammen på grund af menneskers forsøg på at revidere det, der oprindeligt blev åbenbaret. Andre religioners historie afslører det samme fænomen og bekræfter Quranens lære om, at de revisioner og ændringer, som mennesker

har foretaget i det guddommelige budskab, altid er gået fra tilbedelsen af een Gud til dyrkelsen af flere, fra realitet til fiktion, fra humanitet til guddommeliggørelse af mennesker.

Quranen fortæller os, at den sikreste måde at identificere en sand religion på – trods senere forandringer – er at undersøge dens oprindelige skikkelse. Hvis den i sin oprindelige form rummer læren om Guds enhed, om at ingen anden end den Ene Gud skal tilbedes, og sand medfølelse for alle mennesker, så må denne religion, trods senere forandringer, anerkendes som sand. Grundlæggerne af religioner, der opfylder dette kriterium, var retfærdige og fromme mennesker. De var Guds sendebud, som vi ikke bør gøre forskel på, men alle anerkende fuldt og helt som sande i deres kald. De har visse grundlæggende træk til fælles, uanset hvor og hvornår de virkede. Således forklarer den Hellige Quran:

"Og det blev kun påbudt dem at tilbede Allah i hengiven lydighed mod Ham alene og i al oprigtighed – og at holde bøn og give zakat. Og det er den evige religion."

(11)

En Ewig religion

Et andet særkende ved Islam er, at den ikke kun viser sin universelle karakter, men også påstår at være evig og dernæst faktisk opfylder betingelserne for en sådan påstand. Et budskab er kun evigt, såfremt det er fuldstændigt og fuldkomment i enhver henseende. Der må også herske sikkerhed med hensyn til dets oprindelse. Sagt med andre ord, må dets åbenbarede

bøger være omfattet af et løfte fra Gud om beskyttelse mod ændringer og forfalskninger fra menneskers side. Hvad Quranens lære angår, siger den Almægtige Selv i Quranen:

"I dag har Jeg fuldkommet jeres religion for jer og fuldendt Min nåde over jer og valgt Islam til jeres religion." (12)

Beskyttelse af Quranen

Som jeg allerede har nævnt, er det ikke tilstrækkeligt, for at en lære kan kaldes evig, at den er fuldstændig og fuldkommen; der må også være en garanti for, at den til stadighed vil blive bevaret i sin oprindelige form. Quranen opfylder til fulde dette basale krav, idet Den, Som har sendt Quranen, i utvetydige vendinger har erklæret:

"Vi har Selv åbenbaret formaningene, og Vi vil visselig Selv bevare dem."(13)

Gud vil, med andre ord, Selv beskytte den og aldrig tillade nogen forfalskninger. En af de måder, teksten er blevet bevaret på, er, at der - i overensstemmelse med den guddommelige vilje - til hver en tid har været hundredtusindvis, der har lært Quranens tekst udenad. Og det vigtigste middel til at bevare det virkelige indhold og selve kernen af budskabet er, at Gud i hvert århundrede har udpeget åndelige ledere og reformatorer, og fra starten har profeteret, at en særlig reformator og genopvækker ville komme i de sidste tider. Han ville blive udpeget som åndelig leder af den Almægtige Selv og afgøre uoverensstemmelser og stridigheder mellem

tilhængerne af Islam og dermed beskytte den Hellige Qurans egentlige budskab.

Det er selvfølgelig et spørgsmål, om Quranens egen påstand, om at den vil blive bevaret, også støttes af pålidelige vidnesbyrd. Svaret på dette spørgsmål mere end antydes af det forhold, at de mange ikke-Islamiske forskere - trods ihærdige forsøg - ikke har kunnet påvise, at der er blevet foretaget blot den ringeste ændring i Quranens tekst efter den Hellige Profets bortgang.

Faktisk er der mange ikke-islamiske forskere, der, efter grundig efterforskning, har følt sig nødsaget til offentligt at bekræfte, at Quranen er blevet bevaret i sin oprindelige form. Fx skrev Sir William Muir i sin "The Life of Muhammad": "Alt taler til fordel for den formodning, at ethvert vers er Muhammads værk, ægte og uden ændringer." (14) Og: "Her ud over er der enhver form for ydre og indre sikkerhed for, at vi besidder den tekst, som Muhammad selv præsenterede og brugte." (15) Noeldeke skrev: "Der har muligvis været små skrivefejl, men Uthmans Quran indeholder kun originale afsnit, omend til tider i besynderlig rækkefølge. Europæiske forskeres forsøg på at bevise tilstedeværelsen af senere tilføjelser i Quranen har lidt skibbrud." (16)

En Fuldkommen Religion

Der findes også fuld fornuftsbegrundelse for den særlige islamiske påstand om, at læren i den hellige bog er fuldstændig og fuldkommen og fuldt ud i stand til at vejlede mennesker til alle tider. Det er ikke muligt på kort tid at gøre rede for dette forhold i detaljer, og jeg må begrænse mig til kort at referere nogle overordnede

principper og illustrative eksempler. Vi må først se på, hvordan Islam opfylder skiftende tiders krav og dermed foregriber behovet for ændringer i dens lære. Det er facinerende at studere dette aspekts praktiske udformning i Islam, men her kan jeg kun præsentere et begrænset udvalg:

1. Islam fremsætter kun grundlæggende principper og afholder sig fra at give detaljer af den slags, der måtte ændres for at følge med skiftende tider og omstændigheder.
2. Islam er fuldt opmærksom på menneskets intellektuelle, sociale og politiske udvikling og dens lære dækker alle tænkelige situationer. Den anerkender ikke blot det faktum, at de forskellige lande til stadighed undergår forandring og udvikling; den imødeser også at ikke alle folkeslag ligger på linje i deres udvikling til en given tid. Fx er det muligt, at en del af jorden stadig bebos af stenalderfolk, og visse grupper og stammer kan endnu være årtusinder bagud i forhold til vor æra, selv om vi lever i den samme tid. Deres intellektuelle, sociale og politiske stade kan for os høre en fjern fortid til. – Jeg er sikker på, at vi alle kan være enige om at det ville være den rene galskab at påtvinge Australiens oprindelige befolkning eller Congos pygmæer de moderne politiske ideologier.
3. Islam er en religion, der harmonerer med den menneskelige natur og opfylder alle menneskelige behov. Der er ikke behov for nogen ændringer i dens lære, med mindre der sker en fundamental ændring i den menneskelige natur – en mulighed der uden videre kan udelukkes.

Dette er nogle få facetter af principperne i den islamiske lære; for at lette forståelsen af disse punkter, vil jeg nu gøre nærmere rede for dem.

Zakat i modsætning til Rente

Islam fordømmer alle former for rente, og anbefaler stærkt en fuldstændig afskaffelse af fænomenet. Den drivkraft for økonomiens hjul, som Islam sætter i stedet for rente, kaldes Zakat. På den tid, jeg har til rådighed, er det naturligvis ikke muligt at behandle spørgsmålet i detaljer; jeg vil derfor blot sige få ord om den metodik, Quranen anvender til at fremstille det centrale i dens lære på dette vigtige felt. Zakat er en form for kapitalsskat, der pålægges de velstående. Ud over at opfylde statens behov, skal denne skat også dække de fattiges fornødenheder. Sagt med andre ord opfylder dette system ikke blot regeringsmaskineriets behov, men sikrer også en dækning af behovet for social omsorg.

Det eneste, der er gjort, er at fastlægge det grundlæggende princip; mens det er overladt til folk med indsigt og forståelse at udforme detaljerne i overensstemmelse med de forhold, der hersker i et bestemt samfund til en bestemt tid. Quranen siger, at der i den rigdom, der besiddes af dem, som har ud over det fornødne, også er en andel for dem, der ikke er i stand til at opfylde deres grundlæggende behov, og som af deres omgivelser betragtes som fattige. Dermed fastslås en hvilken som helst persons ret til at få sikret livsfornødenhederne i ethvert land og samfund; og de, der pålægges at opfylde denne forpligtelse, er dem, der besidder ud over det fornødne; mens det overlades til staten at vælge den praktiske udformning, hvormed det sikres, at systemet er rimeligt og retfærdigt, og at det fuldt ud opfylder sit formål.

Politiske Retningslinjer

Den anden store udfordring, vi i dag står overfor, er at udforme styreformen for bestemte egne og lande. Også på dette felt er Islams retningslinjer så relevante, vigtige og fleksible, at deres rigtighed og anvendelighed er selvindlysende. Ingen kan nægte, at en bestemt regeringsform må betragtes som egnet eller uegnet alt efter hvilke forhold den anvendes på, og det er nytteløst at forestille sig, at et bestemt politisk system kan opfylde alle folkeslags behov i enhver tidsalder. Dette er årsagen til, at Islam ikke foreskriver nogen bestemt regeringsform. Den angiver hverken en demokratisk eller socialistisk form, ej heller anbefaler den kongedømme eller diktatur. I stedet for at komme nærmere ind på hvordan en regering skal etableres, redegør Islam for principperne for, hvordan politiske og administrative opgaver skal løses og fastlægger desuden den betingelse, at regeringens opgaver, uanset styreformen, altid skal løses retfærdigt og rimeligt, på en måde der værner om og opfylder de grundlæggende menneskerettigheder. I stedet for at lægge vægt på første del af den almindeligt accepterede definition på demokrati, "folkets styre", understreger Islam således, at uanset hvilken regeringsform der er tale om, må den være "for folket". Så når demokrati nævnes blandt de forskellige styreformer, ligger eftertrykket på dets kvalitet. Det understreges, at det ikke må være skin-demokrati, men at de, der vælger lederne, skal være kompetente folk, der er motiveret til udelukkende at vælge dem, der er egnet til opgaven. I Quranen er dette gjort til en forudsætning for alle udnævnelser og valg. Det siges:

"Sandelig, Allah befaler jer, at I giver den betroede myndighed til dem, der er den

værdig, og at I - når I dømmes mellem mennesker - dømmes med retfærdighed."
(17)

Og uanset hvilken regering, der bliver dannet bagefter, er det dens pligt at regere retfærdigt, uden nogen form for tros - eller racediskrimination.

Jeg vil nu kort opremse de regler, for enhver styreform, som fremgår af Quranens principper:

- 1) En regering skal varetage sit hverv under ansvar over for Gud og folket.⁽¹⁸⁾
- 2) Regenten skal altid træffe afgørelser med retfærdighed i forholdet mellem enkeltpersoner og mellem folk.⁽¹⁹⁾
- 3) Nationale spørgsmål skal afgøres i samråd.⁽²⁰⁾
- 4) Regeringen er ansvarlig for at borgernes basale behov dækkes - eller med andre ord for at den enkelte forsynes med mad, klæder og husly.⁽²¹⁾
- 5) Alle skal sikres fredelige og sikre omgivelser; og deres liv, ejendom og ære skal respekteres.⁽²²⁾
- 6) Det økonomiske system skal være retfærdigt og velordnet.⁽²²⁾
- 7) Der skal organiseres sundhedspleje.⁽²²⁾
- 8) Der skal herske fuldstændig religionsfrihed.⁽²³⁾
- 9) Et besejret folk skal behandles retfærdigt.⁽²⁴⁾
- 10) Der skal vises barmhjertighed mod krigsfanger.⁽²⁵⁾

- 11) Aftaler og traktater skal altid overholdes.(26)
- 12) De svage må ikke påtvinges urimelige aftaler.(27)
- 13) Det er pålagt muslim-borgere at adlyde det herskende styre. Den eneste undtagelse fra denne regel gælder regeringer, der groft modsætter sig eller forhindrer udførelsen af religiøse pligter.(28)
- 14) Hvis der opstår uoverensstemmelser i forhold til herskeren, skal de afgøres på baggrund af de principper, der er fremsat i Quranen og af den Hellige Profet. Man må under ingen omstændigheder lade sig lede af egoistiske motiver.(29)
- 15) Det er pålagt alle at hjælpe myndighederne ved at støtte initiativer, der sigter på at fremme almenvellet. Det er forbudt at iværksætte såkaldte ikke-samarbejdsbevægelser.(30) Ligeledes er styret forpligtet til at støtte gavnlige initiativer hvad enten enkelt-personer eller grupper står bag - og det har pligt til ikke at lægge hindringer i vejen for sådanne bestræbelser.
- 16) Enhver form for aggression er forbudt staterne imellem; det er kun tilladt at gribe til våben i selvforsvar.(31)

Det islamiske Retfærdighedsbegreb

Jeg vil nu nævne nogle få vigtige eksempler på islamiske principper, som der måske i særlig grad er behov for

at fremhæve i verden af i dag. Det første drejer sig om Islams lære angående retfærdighed. Andre religioner giver ikke nogen alsidig vejledning om forvaltning af lov og ret; hvis de overhovedet nævner det, er det under en form, der næppe kan anvendes i vor tid. Det forholder sig faktisk sådan, at nogle af disse anvisninger strider mod vor tids tanker og følelser; og man kan ikke andet end konkludere, at disse bestemmelser enten er blevet forvansket, eller at de kun var beregnet til tidsbegrænset og lokalt brug.

Da jødedommen fremstiller Gud som udelukkende værende Israels med udelukkelse af resten af menneskeheden, kan det ikke undre, at den ikke - blot i forbigående - beskæftiger sig med det grundlæggende spørgsmål om menneskerettigheder som sådan.

Hvad hinduismen angår, forekommer den direkte fjendtlig, ikke blot mod ikke-hinduer, men også mod hinduer af lavere kaste, hvorved den indskrænker Guds nåde til at gælde en endnu mindre del menneskeheden. Hinduismen foreskriver: "Hvis en brahmin er ude af stand til at tilbagebetale et lån til et medlem af en lavere kaste, har den anden ingen ret til at kræve det tilbagebetalt. Men hvis et medlem af en lavere kaste er ude af stand til at tilbagebetale et lån til en brahmin, skal han arbejde for brahminen, indtil han bliver i stand til at tilbagebetale hele lånet." (32)

Også i jødedommen savner vi forestillingen om retfærdighed mod ens fjender. Det siges: "Og når Herren din Gud giver dem i din magt, og du overvinder dem, så skal du lægge bånd på dem. Du må ikke slutte pagt med dem eller vise dem skånsel." (33)

Jeg vil nu til sammenligning anføre nogle få eksempler på Islams lære på samme felt. Quranen foreskriver - og jeg citerer:

- 1) "Når I dømmes imellem mennesker, døm da med retfærdighed." (19)
- 2) "O I som tror, vær I sådanne, som er opretholdere af retfærdighed, vidner for Allah, om det så også er mod jer selv eller jeres forældre eller slægtninge. (34)
- 3) "Og lad ikke fjendskab til et folk forlede jer til synd, så I ikke handler retfærdigt. Vær retfærdige! - det er nærmere ved guds frygt." (24)
- 4) "Og kæmp for Allahs sag mod dem, som bekæmper jer, men vær ikke angribere, thi Allah elsker ikke angriberne." (35)
- 5) "Men hvis de viser tilbøjelighed til fred, så vær du også tilbøjelig dertil." (36)

Det andet eksempel jeg vil give på Islams evige love drejer sig om hævn og tilgivelse.

Når man sammenligner Islams lære på dette felt med andre religioners, bliver man slået af Det Gamle Testaments forskrift:

"Men hvis der sker en ulykke, skal du bøde liv for liv, øje for øje, tand for tand, hånd for hånd, fod for fod." (37)

Et sådant udtryk for hævn vækker ikke blot forundring, men også bedrøvelse. Jeg nævner imidlertid ikke dette

eksempel for at kritisere en anden lære, men for at vise, at sådanne drastiske midler, set i lyset af Quranens principper, til tider kan være berettigede. Quranen hjælper os således til at forstå andre religioners indbyrdes modstridende læresætninger hvilket også er et særkende ved Islam. Ifølge Quranen blev den fulde gengældelse foreskrevet for at opfylde en bestemt periodes behov. Det var nødvendigt at give israelerne mod, så de kunne forsvare deres rettigheder, efter at de havde været undertrykt og forfulgt i en længere periode og - som et resultat - var blevet feje og havde udviklet en følelse af at være et mindreværdigt folk. Det ville klart nok ikke have været på sin plads at betone tilgivelse, da dette blot ville have fået israelerne til at synke endnu dybere i moradset uden at give dem den fornødne selvtillid og mod til at bryde slaveriets lænker. Denne lære var derfor på sin plads under de herskende forhold, og den var i sandhed givet af den Alvide Gud. Men når vi betragter det Nye Testamente, ser vi, at det i modstrid med den foregående åbenbaring lægger en sådan vægt på tilgivelse, at det fuldstændig berøver israelerne retten til tage nogen form for hævn. Den egentlige begrundelse for dette var, at israelerne efter at have praktiseret den foregående lære igennem en lang periode var blevet hårdhjertede og grusomme, og dette kunne kun afhjælpes ved for en tid at inddrage deres ret til at øve gengæld. Det er årsagen til, at Jesus formanede dem:

"I har hørt, at der er sagt: 'Øje for øje, og tand for tand.' Men jeg siger jer, at I må ikke sætte jer mod den, der tilføjer jer ondt, men hvis nogen giver dig et slag på den højre kind, så vend også den anden til. Og hvis nogen vil stævne dig for

retten og tage din kjortel, så lad ham også få kappen! " (38)

Ifølge Islam er disse to - indbyrdes modstridende forskrifter komplementære, hver af dem passede til sin tids forhold, og ingen af dem kan derfor gøre krav på at være universelle eller evige. Og dette kan ikke vække forundring, da menneskeheden endnu befandt sig på et tidligt udviklingstrin og ikke var blevet til en enhed, som kunne modtage den endelige og universelle lov. Vi tror, at Islam er denne endelige lov og rummer en lære, som ikke er præget af tid og sted, hvilket klart illustreres af dens lære i det omtalte spørgsmål:

"Lønnen for noget ondt skal være i rette forhold til det onde. Men den, som tilgiver og derved forbedrer synderen, har sin belønning hos Allah, thi Han elsker ikke dem, der handler uretfærdigt. "(39)

Islam kombinerer således de bedste træk i begge de tidligere forskrifter, med den afgørende tilføjelse, at tilgivelse er at foretrække - forudsat der er sandsynlighed for, at det vil føre til forbedring og en ændring i den, der har forbrudt sig, hvad der er det egentlige mål. Hvis dette ikke er tilfældet, betragtes straf som nødvendig, men ikke i større mål end det oprindelige overgreb. Denne vejledning passer fuldt ud til menneskets natur og er ligeså brugbar nu, som da den blev åbenbaret for fjortenhundrede år siden.

Andre Enestående Træk

Nu følger en flygtig omtale af visse andre aspekter, som jeg nødvendig vil undlade at nævne:

1. Islam regner Gud for at være universets Skaber og beskriver Hans enhed med enkle ord, som appellerer både til den intellektuelle og til den uuddannede. Islam betegner Gud som et fuldkomment væsen, Ophav til alle gode egenskaber og fri for enhver mangel. Det er en Levende Gud, der manifesterer Sig overalt, og som elsker Sin skabning og hører deres bønner. Ingen af Hans egenskaber er ophævet; Han taler derfor til mennesket som før og har ikke afskåret muligheden for at nå Ham direkte.
2. Islam lærer, at der ikke er nogen modsigelse mellem Guds ord og Hans handling. Den er derfor fri for den traditionelle strid mellem videnskab og religion og kræver ikke, at mennesket skal tro på noget, der strider imod naturlovene – som er fastlagt af Ham. Gud tilskynder os til at reflektere over naturen og til at drage nytte af den, da alt er skabt til gavn for menneskeheden.
3. Islam kommer ikke med tomme påstande og kræver ikke, at vi skal tro på noget vi ikke forstår. Den underbygger sin lære med begrundelser og forklaringer, der tilfredsstiller både intellekt og sjæl.
4. Islam hviler ikke på myter eller sagn. Den opfordrer

alle til selv at prøve sig frem, og den lærer, at sandheden altid lader sig bekræfte på en eller anden vis.

5. Islams åbenbarede skrift er enestående og adskiller den fra alle andre religioner. Dens modstandere har i gennem århundrederne ikke været i stand til at fremstille noget, der svarede til blot en lille del af den. Dens værdi ligger ikke blot i dens litterære kvalitet, men også i dens vidtspændende og enkle karakter. Quranen betegner sig selv som den bedste lære - noget intet andet skrift gør krav på at være.
6. Quranen hævder at rumme de bedste træk, der findes i de tidligere skrifter, og alle betydende og blivende foreskrifter er indeholdt i den. Quranen siger: "Her er der varige forskrifter"⁽⁴⁰⁾ og "Sandelig, dette er at læse i de tidligere skrifter - i Abrahams og Mose skrifter."⁽⁴¹⁾
7. Det gælder alene for Islam, at dens åbenbarede skrift er affattet på et levende sprog. Er det ikke påfaldende, at alle andre åbenbarede skrifers sprog enten er døde eller ikke længere i almindelig brug? Det synes indlysende rigtigt, at en levende bog måtte åbenbares på et levende og evigt sprog.
8. Et andet særkende ved Islam er, at dens Profet gennemgik enhver tænkelig form for menneskelig oplevelse, fra at være et forældreløst barn, til at være sit folks regent. Hans liv er beskrevet, ned til mindste detalje, af hans samtidige og er udtryk for en enestående tro på Gud og hengivelse

til Hans sag. Han levede et langt og begivenhedsrigt liv og har efterladt et eksempel på fuldkommen adfærd indenfor alle livets områder. Dette var helt på sin plads, da han var en levende fortolkning af Quranen og med sit personlige eksempel viste vej for menneskeheden ud i al fremtid - en rolle, ingen anden profet helt har udfyldt.

9. Et andet kendetegn ved Islam er de mange profetier, der er blevet opfyldt i tidens løb og har styrket dens tilhængeres tro på, at der findes en Alvidende, Levende Gud. Denne proces fortsætter stadig, som det sås, da man for ikke så lang tid siden fandt mumien af den farao, som havde drevet Moses og hans folk ud af Ægypten. Et andet nyt eksempel på Quranens profeti er fremstillingen af et nyt våben, hvor ild opbevares i små partikler, der strækker sig og kommer i bevægelse, før de eksploderer med en voldsomhed, der får bjerge til at forsvinde.
10. Et andet træk ved Islam er, at når den taler om det hinsidige og livet efter døden, profeterer den også om fremtidige begivenheder i denne verden, hvis opfyldelse bestyrker dens tilhængeres tro på et liv efter døden.
11. Islam adskiller sig fra andre religioner ved at give en omfattende moralkodeks for adfærd i anliggender af personlig, mellemmenneskelig og national art. Denne vejledning omfatter enhver tænkelig situation og indbefatter forholdet mellem unge og gamle, arbejdsgiver og arbejder, mellem familiemedlemmer, mellem venner og partnere - og endda mellem

fjender. De regler og principper, der fremsættes, er universelle og har allerede stået deres prøve.

12. Islam lærer, at alle mennesker er lige uanset forskelle i profession, race og tro. Den eneste form for udmærkelse, der anerkendes, er gudsfrygt, ikke herkomst, rigdom eller hudfarve. Quranen siger:

"Sandelig, den retfærdigste blandt jer har størst ære hos Allah." (42)

Og atter:

"Den, der handler retfærdigt - det være sig mand eller kvinde - og er troende, skal indgå i haven og der forsynes uden regnskab." (43)

13. Islam giver en definition af godt og ondt, der adskiller den fra alle andre religioner. Den regner ikke menneskets medfødte drifter for onde; den betegner kun en upassende eller uforholdsmæssig tilfredsstillelse som ond. Islam lærer, at vore naturlige tilbøjeligheder bør ledes og kanaliseres således, at de bliver gavnlige og konstruktive for samfundet.
14. Islam har ikke alene gjort kvinder til arvinger af ejendom, men har givet dem ligeberettigelse med mænd - blot ikke på en måde, der lader hånt om det særlige ved deres anatomi eller deres specielle ansvar for at føde og amme børn.

En Fredens Religion.

Til sidst ønsker jeg at give alle, der ønsker fred, det gode budskab, at Islam er den eneste tro, der garanterer fred på alle områder og niveauer: personlige, sociale, økonomiske, nationale og internationale.

Kun Islam bærer et navn, hvis bogstavelige betydning er "fred", og den, der bliver muslim, har ikke blot fundet et sikkert tilflugtssted for sig selv, men garanterer det også for andre og skyer alle handlinger, der kan føre til uretfærdighed og kaos. Den Hellige Profet sagde, at kun den er muslim, hvis ord og handlinger ikke skader andre. Den vigtige tale - som Den Hellige Profet holdt kort før sin død og efter at have fuldført det, der nu kaldes hans afskedsvalfart - er et blivende fredscharter for hele menneskeheden.

Islam foreskriver ikke alene fred mellem mennesker, men også mellem mennesket og dets Skaber, så at ikke blot andre mennesker er i sikkerhed for en muslim, men også muslimer selv undgår Guds vrede og straf - den gengældelse, der fortjenes gennem overtrædelser. Så en muslims fred opnås i denne verden og gælder også den kommende.

Islams lære er - hvis den blev fulgt af alle verdens lande - fuldt i stand til at redde dem fra krig og ødelæggelse. Islam er en levende tro og hævder at være i stand til at bringe menneskets forhold til Gud tilbage til det niveau, det var på for længe siden. Islam betegner ikke åbenbaring og et nært forhold til Gud som noget, der alene hører fortiden til. Den lærer, at den åndelige

vej, der blev betrådt af Noah, Abraham, Moses, Jesus og – frem for alt – af Islams Profet, stadig er farbar og rede for alle, der ønsker et nært forhold til Gud.

Ahmadiyya Bevægelsen

Islams Ahmadiyya Bevægelse mener, at disse påstande i vor tid har set deres opfyldelse i Mirza Ghulam Ahmad, som blev født i 1835 i Qadian, en fjern indisk landsby. Ved Guds nåde var han i stand til at følge retfærdighedens og fromhedens vej, og idet han nøje fulgte den islamiske lære, blev han velsignet med et særligt nært forhold til Gud. Han modtog åbenbaringer fra Gud, der bl. a. rummer mange profetier, der efter hans død fortsat er blevet opfyldt.

I overensstemmelse med guddommelig åbenbaring grundlagde han Islams Ahmadiyya Bevægelse i 1889; og da han døde i 1908, efterlod han en hengiven og levende menighed bestående af adskillige hundredetusinde medlemmer. Hans mission bliver ført videre, og menigheden har til stadighed været ledet af hans valgte efterfølgere.

Om sin mission skrev bevægelsens grundlægger:

"Jeg er blevet sendt for at vise, at Islam alene er en levende religion. Og jeg er blevet velsignet med åndelige gaver, der afvæbner tilhængerne af andre religioner og også dem blandt os, der er åndeligt blinde. Jeg kan påvise for enhver modstander, at Quranen er et mirakel i kraft af dens

lære, dens omfattende viden, dens indsigt og dens perfekte udtryksform. Den overgår Mose og Jesu mirakler hundrede gange. "(44)

Han skrev endvidere:

" Jeg er lyset i denne tidsalders mørke. Den, der følger mig, vil blive reddet fra de fælder og snarer, Djævelen har lagt ud for dem, der flakker om i mørket. Gud har sendt mig, for at jeg skal lede verden, fredeligt og roligt, til den Ene, Sande Gud, og reetablere Islams moralske overlegenhed. Og jeg har modtaget guddommelige tegn, som tilfredsstillende sandhedssøgere. "(45)

Jeg vil nu afslutte med et andet citat fra grundlæggerens skrifter, som er henvendt til hele menneskeheden:

"Det klare spejl, gennem hvilket Guds ansigt åbenbares, er Guds ord...Jeg siger det i sandhed, at hvis en sjæl begærer det alvorligt, og om hjertet stræber og sukker derefter, så er dette den eneste vej, hvor sandheden findes. Men hvordan kan denne vej åbnes og uvidenhedens slør fjernes? Jeg forsikrer alle sandhedssøgere om, at det er Islam alene, som forjætter dette lykkelige mål for den vejfarende og giver det glade budskab om denne frelsens vej. For alle andre folk

er vejen til guddommelig åbenbaring lukket, men for disciple af den Hellige Profet Muhammad - må Guds fred og velsignelser være over ham - er vejen alene åben. Men vær forvisset om, at Gud ikke har spærret adgangen til denne vej. En sådan mening er simpelthen en fejltagelse, der fremsættes af dem, der selv er berøvet denne himmelske velsignelse. Men vid for vist, at ligesom du ikke kan se uden øjne eller høre uden øren eller tale uden tunge, på samme måde kan du ikke se den elskede Guds ansigt uden hjælp fra den Hellige Quran. Jeg var ung, men nu er jeg gammel, men jeg har aldrig mødt et menneske, som til sin tilfredshed har drukket af den rene kundskabs væld undtagen fra denne kilde. "(46)

Dette budskab er uden tvivl livgivende for enhver sjæl, der søger sandheden.

Fodnoter

- 1) Quranen, Al-Fâtir: 25
- 2) Bibelen, Første Krønikebog: 16:36
- 3) Bibelen, Mattæus: 15:24
- 4) Bibelen, Mattæus: 7:6
- 5) Gotama Smriti: 12
- 6) Quranen, Al-Saba: 29
- 7) Quranen, Al-A'râf: 159
- 8) Quranen, Al-Takvîr: 28
- 9) Quranen, Al-Baqarah: 286
- 10) Quranen, Al-Mâ'idah: 14
- 11) Quranen, Al-Bajjinah: 6
- 12) Quranen, Al-Mâ'idah: 4
- 13) Quranen, Al-Hidjr: 10
- 14) The Life of Muhammad, p. XXVIII
- 15) The Life of Muhammad, p. XXVII
- 16) Enc. Brit. 9. udgave under Quran
- 17) Quranen, Al-Nisâ: 59
- 18) Sandelig, Allah befaler jer, at giver den betroede myndighed til dem, der er den værdig.
Quranen, Al-Nisâ: 59
- 19) Og at I - når I dømmes mellem mennesker dømmes med retfærdighed. Quranen, Al-Nisâ: 59
- 20) Og hvis lov er gensidig rådslagning.
Quranen, Al-Shûrâ: 39
- 21) Du skal ikke sulte der eller være nøgen i den. Og du skal ikke tørste der eller udsættes for solens brand. Quranen, Tâhâ: 119-120
- 22) Og når han har magt, så iler han omkring i landet for at stifte ufred i det og ødelægge ager og afgrøde, men Allah elsker ikke ufred.
Quranen, Al-Baqarah: 206

- 23) Der må ikke være tvang i religionen.
Quranen, Al-Baqarah: 257
- 24) Og lad ikke fjendskab til et folk forlede jer til synd så I ikke handler retfærdigt.
Quranen, Al-Mâ'idah: 9
- 25) Og de bispiser de fattige af kærlighed til Ham
- og den forældreløse og fangne.
Quranen, Al-Dahr: 9
- 26) Og de, der opfylder deres løfte, når de har afgivet det. Quranen, Al-Baqara: 178
- 27) Og lad skyldneren diktere. Quranen, Al-Baqarah: 283
- 28) O I som tror, adlyd Allah og adlyd Sendebudet og dem, der har myndighed blandt jer.
Quranen, Al-Nisâ: 60
- 29) Og hvis I strides om noget, så henvis den til Allah og Sendebudet. Quranen, Al-Nisâ: 60
- 30) Bistå hinanden i retskaffenhed og gudsfrygt, og bistå ikke hinanden i synd og overtrædelse.
Quranen, Al-Mâ'idah: 3
- 31) Og lad ikke dit øje vandre til det, som vi har forsynet nogle klasser af dem med af denne verdens glans for at prøve dem dermed.
Quranen, Tâhâ: 132
- 32) Manu Smriti: 10:35
- 33) Bibelen, 2. Mosebog: 7:2
- 34) Quranen, Al-Nisâ: 136
- 35) Quranen, Al-Baqarah: 191
- 36) Quranen, Al-Anfâl: 62
- 37) Bibelen, 5. Mosebog: 21:24
- 38) Bibelen, Mattæus: 5:38-40
- 39) Quranen, Al-Shûrâ: 41
- 40) Quranen, Al-Bajjinah: 4
- 41) Quranen, Al-A'lâ: 19-20

- 42) Quranen, Al-Hujurât: 14
- 43) Quranen, Al-Mu'min: 41
- 44) Ruhani Khazain (Anjam-i-Atham):
bd.11, pp 345-346
- 45) Jesus in India, forord
- 46) Introduktion til Islam, pp 160-161

(En tale holdt i University of
Canberra, Australien af Hazrat Mirza
Tahir Ahmad, Khalifatul Masih IV)

Copyright 1986 by
Nusrat Djahan Moskeen
Eriksminde allé 2
DK 2650 Hvidovre

ISBN 87 88194 10 8

1.Udg.2500 eks.

Printed at Nusrat Djahan Moskeen
June 1986